

i on, nikde nemohl vyšetřit ani vteřinku, nemohl ji taky ani nikde prodlít a tak se muselo stát to, co se stalo, jak jsem všem řekl, bylo to velkolepé . . . a sám sobě jsem si řekl, kdybych jednou chtěl odejít z tohoto světa, tak nic není krásnějšího, než jak si to zvolil můj milovaný Jackson Pollock, můj malíř gestické malby, dripping, malíř, který když namaloval to nejkrásnější, co jsem kdy viděl, který když vypil cisterny whisky a vykouril několik zemských obvodů Pall Mall, tak povečeřel v baru Cedar 5 a rozejel tu svoji káru někam tak, aby zažil tělem i celou duší, o co se se mnou pokusil ten můj nepodářený osud, aby narazil tak, že byl na místě mrtev. Když se mne ptal člen esenbé, příjemný mladý muž, zda se připojím k žalobě, prohlásil jsem a podepsal, že nepřipojím, že to, co jsem já zažil, bylo velkolepé, a šofér pan Máchal, na něm zbyl pocit viny tím, že neviděl, že vjel z vedlejší silnice na hlavní na junácké štěstí, tím přitížil sobě, tím ale sňal ze mne pocit viny za všechny ty kočky, které jsem zabil, a ony se mi odměnilý tím, co se tam na křížovatce stalo. A s panem Máchalem jsme pak seděli na nemocniční posteli, držel jsem jej za ruku a řekl jsem mu, když mi pořad opakoval, zda se na něj skrz tu srážku zlobím, tak jsem mu odpovídal stejně a několikrát a on se tomu smál, až ten jeho rozbitý obličej se škle-

bil . . . Pane Máchal, když máte smůlu, tak narazíte i v posteli na hřebík . . . A tu chvíli se mi zase zjevili ti tři kocouři tam v Ker-sku, a já jsem spatřoval v tom všem pokyn osudu, abych se k nim co nejdříve vrátil, a co nejdříve jim nailil mlíčko, a co nejdříve s nimi zase za noci chodil podle bílého brlinkového plotu a vykládal jim všechno to, co bylo slavné v té naší veliké rodině koček a kocourů a pak pod dojmem chvíl bral ty tři kocoury jednoho po druhém na ruku, tisknul si je ke tváři a šeptal jim ta samá slovíčka lásky, tak jak jsem to šeptal těm, co odešli, co nás předešli, ať nešťastnou náhodou nebo mojí rukou. A navíc jsem se musel smát a žasnout, kterak ty naše rovnoběžky se zkrížily a propojily tak, u té pumpy u Mochova, když jsem se od pana Máchala dověděl, že ten baráček v Nymburce koupil od pana Marysky, mého přítele, mého vychovatele. Pan Máchal tedy koupil ten domek, ve kterém jsme v ponorce s panem Maryskou deset let psali ty naše první básničky, psali ten náš neopoetický manifest, tam jsme se opijeli nad tak velikým štěstím, že jsme poznali, co to je surrealismus a podivuhodné setkání, které pojilo nejen surrealisty, ale jak vidím i mne a pana Marysku a pana Máchala, který od něj koupil ten slavný baráček, ve kterém jsme byli tak šťastni a tak jsme bývali zasaženi osudem,